

Андрій Єрмак: Таку війну, як зараз, ми бачили тільки у фільмах

Глава Офісу президента Андрій Єрмак навіть у звичайному житті є однією із найбільш зайнятих людей в Україні. Це не дивно для [найближчого соратника](#) Володимира Зеленського.

24 лютого, поки вся Україна ще спала, Єрмак був одним із тих, кому повідомили про початок війни у недовгий проміжок часу між моментом, коли перші російські ракети "Калібр" були випущені по Україні, і миттю, коли вони почали вибухати у наших містах.

З того часу президент Зеленський встиг переродитись у справжнього лідера нації, який зараз не сходить з екранів світових телеканалів та обкладинок журналів. Обличчя Єрмака рідко

з'являється разом із президентським, але можна ні на мить не сумніватись, що Андрій Борисович завжди поруч.

"Починаючи з [24-го лютого](#), кожен день не схожий на попередній", – каже в розмові з УП Єрмак і розповідає, що як і президент, останні два тижні мало спить і багато спілкується з партнерами про нову систему безпеки.

"Українській правді" вдалося вирвати Єрмака із цього безперервного потоку переговорів для розмови в Zoom і всього на 20 хвилин між переговорами і [розмовою із Шоном Пенном](#).

Sean Penn ✓
@SeanPenn

I JUST got off a call with President Zelensky's Chief of staff, Andriy Yermak. Somewhere in the bureaucratic chain between our White House & the Polish Gov., the desperately NEEDED jets are not yet delivered to Ukraine. Public outcry may find the bottleneck.

6:59 пп · 9 бер. 2022

8,1 тис.

Відповісти

Поширення

[Прочитати 2,5 тис. відповідей](#)

Ми запитали його про те, як на Банковій дізналися про напад Росії, як тепер виглядає день президента Зеленського, які вимоги Путіна можуть бути задоволені і яке місце України у новій концепції європейської безпеки.

Читайте також: [Who is Mr. Єрмак? Юрист. Бізнесмен. Продюсер. Віцепрезидент?](#)

– Пам'ятаєте, як ви дізналися про війну? Як це було 24-го лютого? Що ви робили в той момент?

– Я приїхав десь біля 2 ночі додому. Було розуміння, яка ситуація, тому що багато було інформації на той момент. Але практично за годину-півтори я уже отримав і від розвідки, і від військових

інформацію про початок бойових дій.

Тому я швидко зібрався і був уже десь біля 5-ї години ранку в Офісі президента.

– Тобто ще до того, як впали перші ракети на Київ, вам повідомили про початок війни?

– Я отримав інформацію про те, що почалися бої на кордоні, і про те, що пішли бомбардування. Тому одразу, практично з перших хвилин, я був в Офісі. І коли я приїхав на Банкову, президент уже був на місці.

– А як ці перші години виглядали? Які були перші рішення, що було зроблено у першу чергу? Чи вже все було готово і ми просто чекали, коли все станеться?

– Ви знаєте, ми до останнього не вірили, що це станеться, чесно скажу. Ви знаєте, що було багато інформації від наших партнерів тощо. Але, все ж таки, ми не вірили.

Ми готувалися, безумовно. І тому зараз бачимо результат – ми успішно воюємо другий тиждень. Це і є свідченням того, що всі ці місяці ми готувалися. Але не вірили до останнього.

Було дуже важливо, що до останньої хвилини все наше суспільство, наша країна жила нормальним життям. Військові готувалися, були підготовлені, але ми... Дивіться, ми чули про війну, ми знали, що в нас є вона на Донбасі, всіх вона торкнулася, ви знаєте, що і [мою родину торкнулася](#). Але таку війну, як зараз, такого масштабу ми бачили тільки у фільмах.

Різні люди по-різному реагують на такі події. Можу сказати за президента, можу за себе, ще за деяких членів нашої команди: ми, на щастя, маємо таку рису характеру – ми збираємося, ми сконцентровані, паніки ні в кого не було, всі розуміли, що робити.

Але підготуватися емоційно до того, що атакують твою країну, гинуть люди – це неможливо. Це і сьогодні є.

Як звикнути? От годину тому було [бомбардування](#) пологового будинку в Маріуполі. Наскільки мені відомо, немає даних про загиблих, але усі ж ми нормальні люди і звикнути до такого неможливо. До цих звірств, до цієї нелюдяності... Реакція, як і в будь-якої нормальної людини – ненависть і бажання, щоб вони всі за це заплатили по заслугі.

– Як зараз виглядає ваш день, день президента? Адже щодня багато обстрілів, бойових зіткнень, перемовин...

– День виглядає наступним чином: 3-4 години в різні періоди дня, якщо є можливість, це сон, а все інше – робота. Це постійні дзвінки, зустрічі, контакти з нашими партнерами, з військовими, з розвідкою тощо.

Починаючи з [24 лютого](#), кожен день не схожий на попередній. Важко щось детально планувати. Але є чітка вертикаль влади, яка працює, і це дуже важливо для керування країною.

– А як президент Зеленський справляється з ситуацією?

– Я багато років знаю Володимира Олександровича. Але ще не мав таких підтверджень, що він людина настільки мужня... Я не бачив за всі ці дні його не сконцентрованим, щоб він не розумів, що повинен робити, і щоб він цього не робив.

Це такий виклик, найважливіший і найбільш жорстокий у житті, який був у нас у всіх. Але багато людей, які з нами сьогодні, які в команді, абсолютно показали себе з найкращої сторони.

Війна – це такий іспит для людей. Безумовно, є інші люди, і я думаю, що в мирний час ми зможемо все розкласти і розповісти.

Але зараз – найбільше відкриття, чи просто підтвердження, що

дійсно ми живемо в країні надзвичайних людей. Я просто в захваті. В першу чергу від військових наших, але й від простих людей.

У мене багато знайомих, які звикли до абсолютно комфортного життя. Але вони всі тут, абсолютно готові продовжувати воювати, незважаючи на всі виклики, труднощі, не важливо, скільки років і т.д.

Я не знаю сьогодні, якою буде ціна нашої перемоги. Я не знаю, як довго нам доведеться її добиватися. Але наша нація точно перемаже. Тому що ми сильніші за всіма показниками: і за духом, і за мужністю, і за розумом. За всім абсолютно.

Це буде абсолютно інша країна, абсолютно згуртована, без розмов про якісь частини країни. Я вірю, що Україна заслуговує й обов'язково буде дійсно незалежною ні від кого, сильною і успішною. Не було навіть секунди, коли за ці дні я почав у цьому сумніватися.

– Запорукою такого сценарію, очевидно, мусить бути наша військова і дипломатична перемога. Вже зрозуміло, що нашим військовим вдалося зламати першочерговий задум Путіна з [бліц-кригом](#). Яка буде подальша тактика і стратегія у росіян у військовому плані? До чого готуватися?

– Я не можу вам сказати до кінця, там [є і дані розвідки](#), й інша інформація. Але, ви знаєте, що іноді реальність відрізняється від такої інформації.

Нам треба бути сильними, нам треба продовжувати боротися. Ми довели, що ми це можемо.

Але президент говорить, що ми [готові до перемовин](#). Навіть сьогодні в мене питали іноземні журналісти, на які компроміси ми готові тощо т.д. Я їм відповів, що ми готові говорити, зустрічатися.

Але точно для нас не існує компромісів, які пов'язані з [нашою незалежністю](#), з нашої територіальною цілісністю, з нашим суверенітетом, з нашою свободою.

А далі це вже велика робота і боротьба, як ви правильно сказали, наших дипломатів. Військові наші довели, як під час спецоперації [в Афганістані наша розвідка](#), так і Збройні сили зараз, що ми є найбільш сильною і професійною армією. Про це навіть не треба нікого питати, про це і так знає сьогодні весь світ.

Ми будемо боротися далі, щоби припинити, як можна скоріше, цю війну, але припинити на наших українських умовах.

– Путін озвучив кілька своїх [умов](#). Якись, як визнання Криму і Донбасу, я так розумію з вашої відповіді – для нас неприйнятні. Чи можуть бути предметом для перемовин такі вимоги як позаблоковість і "денацифікація", що б це не означало? Ви, до речі, розумієте, що Путін вкладає в це слово "денацифікація"? Вони якось це проговорюють?

– Для мене це загадка. Поки що те, що відбувається з нашою країною, я це і сприймаю, як денацифікацію – але в сенсі боротьби з цілою нашою нацією. Я не розумію іншого сенсу. Якщо вони під час перемовин доведуть, що вони мають на увазі, я зможу вам сказати.

Що стосується [позаблоковості](#). Давайте дивитися на реалії. Ми сьогодні поза всякими блоками. Але нам сьогодні важливо говорити не про це, а про те, що системи європейської безпеки не існує. Після початку війни це очевидно. Системи світової безпеки не існує. Її треба будувати – з нуля.

І безумовно нас в першу чергу цікавить будівництво цієї системи світової безпеки, в якій Україна буде мати певні реальні, юридично закріплені гарантії.

Ми маємо [досвід Будапешту](#). Такий вже трагічний, кров'ю наших

людей проплачений досвід. І тому сьогодні ми не погодимося ні на які балачки. Ми будемо говорити тільки про дійсно багатовекторну, за участі багатьох країн, систему міжнародної безпеки України.

Я багато років пропрацював юристом, і коли я готував якісь контракти, я міг не дуже вчитуватися в якісь специфічні нюанси, але я завжди дивився на положення, які стосувалися питань, "що я буду робити, якщо мої права будуть порушені?" Це важливо. Що буде відбуватися, якщо хтось порушив мої права, і як швидко буде реакція?

Президент проводить кожного дня щонайменше по 10 телефонних розмов, з деякими лідерами розмовляє кожного дня по декілька разів. Я, наприклад, теж розмовляю з паном Саліваном (*помічник президента США з питань нацбезпеки – УП*), і з радниками інших президентів по багато разів на день. І в цих перемовинах ми вибудовуємо ті стосунки, яких не мали ще на початку цієї війни.

Ми вимушені сьогодні захищати самі себе. Але всі розуміють, що Україна бореться не тільки за себе, а й за Європу, і за весь світ. Тому вони всі розуміють, що допомога Україні – це не благодійність. Україна – [не Афганістан](#). І кожен вкладений долар, кожна навіть маленька допомога Україні, відпрацьовується нашими героями, які ризикують життями.

І те, що ми два тижні боремося і не даємо захопити нашу країну повністю, одній з найсильніших і найчисленніших армій світу... Ви вдумайтеся: є НАТО, це багато країн разом. А ми сьогодні одні! Але наші люди, навіть без зброї, [цивільні люди, зупиняють танки](#), наші люди відмовляються брати їжу у загарбників, наші люди сьогодні готові ризикувати своїм життям, бо вони не хочуть, щоб хтось своїми чоботами ходив по нашій землі.

Сьогодні [Україна викликає захоплення](#), світ не розуміє, як це можливо. І такого не було, щоб парламенти світу, британський

парламент, з такими оваціями [СТОЯЧКИ ВІТАВ ПРОМОВИ](#) нашого президента.

– В цій новій системі безпеки, про яку ви говорите, яка найбільш імовірна і прийнятна модель для України? Умовна шведська, коли ми самі себе захищаємо, як вважаємо за потрібне, чи австрійська, коли ми зберігаємо нейтралітет, але маємо жорсткі зобов'язання від партнерів?

– Буде вибрана найкраща із існуючих моделей, яка дасть нам повну гарантію безпеки. Повірте, що сьогодні, незважаючи на важку ситуацію, працюють найкращі спеціалісти і в Офісі президента, і поза Офісом. Ми візьмемо найкращий досвід світовий, ніхто не буде на бігу щось робити.

Це буде фундаментальний документ, який ми пишемо з партнерами. Ми розуміємо, що якщо він з'явиться, він буде не на десятиліття. Він повинен захистити Україну на століття.

– Наскільки реалістична, як ви думаєте, історія про швидкий вступ у Європейський союз?

– Ми все для цього робимо. І я в це вірю.

Роман Романюк